

ЯЙЦАТА

— Кри-кри... кри-кри... — обади се шурчето. —
Слушай, спишъ ли вече?

Ванката понадигна глава отъ леглото си.

— Май-май, готвѣхъ се. Какво има?... Имашъ нѣщо да ми кажешъ ли?

— Имамъ. Видѣ ли ги? — смигна шурчето и посочи къмъ скрина.

Тамъ, подъ кандилцето, до иконата на свети Николай, бѣха сложени въ панерче шаренитѣ великденски яйца.

— Видѣ ги, видѣ! Лъщятъ като стѣклени. И се надуватъ чакъ до прѣсване! — засмѣ се шурчето.

— Видѣхъ ги, — отвърна Ванката загрижено. — И тъкмо лежахъ и си мислѣхъ — кое ли е най-здро̀во, него да си взема утре...

— Чакай да ти кажа нѣщо, пѣкъ ти утре пакъ избирай, — подхвана шурчето. — Баба ти завчера цѣль денъ се труди да ги нашари, а пѣкъ тѣ вече две нощи се каратъ — кое е по-хубаво и по-здро̀во. И решиха тая нощъ